

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΙ!...

"Ενα έτος περίπου πρό του Πανευρωπαϊκού Πολέμου, ο πρίγκιψ σύζυγος της βασιλικής της 'Ολλανδίας Βιλλεαλμίνης, είχε μεταβεί στη Γερμανία, προς έπισκεψιν του τότε αυτοκράτορος Γουλιέλμου του Β', ο όποιος ετύχχανε και εξάδελφός του.

Συμφώνως προς την έθιμοτυπία, ή όποια ήταν τότε έν χρήσει εις όλες τις Αύλεις, ο βασιλικός ξένος, προσεκλήθη να επιθεωρήσει μερικά συντάγματα του Γερμανικού στρατού.

Γιά να του προενηγήσθαι δε μεγαλειότερα έντιπωση ο Κάϊζερ, διέταξε να παρελάσουν ένώπιον του έπίσημου ξένου, όλοι οι ύψηλότεροι άνδρες του στρατού του.

Πρώτο παρήλασε ένα σύνταγμα, του όποιου οι άνδρες είχαν άνάστημα 1.70.

Ο Κάϊζερ ρώτησε τότε τον πρίγκιπα :

— Πώς σάς φαίνονται, εξάδελφέ μου ;

— Πολύ μικροί ! άπάντησε άπαθώς ο πρίγκιψ.

Παρήλασε κατόπιν ένα άλλο σύνταγμα, του όποιου οι άνδρες είχαν άνάστημα 1.80.

Ο Κάϊζερ ρώτησε τότε τον πρίγκιπα :

— Πώς σάς φαίνονται, εξάδελφέ μου ;

— Πολύ μικροί ! άπάντησε ίπαθώς ο πρίγκιψ.

Παρήλασε κατόπιν ένα άλλο σύνταγμα του όποιου οι άνδρες είχαν άνάστημα 1.90.

— Μικροί και αυτοί ! ειπε πάλι ο 'Ολλανδός πρίγκιψ.

"Επί τέλους όμως ήθελε και ή σειρά των χολοσσών του Γερμανικού στρατού, των όποιων το άνάστημα έφθανε και περνούσε τα δύο μέτρα.

— "Ε ! Αυτοί πώς σου φαίνονται, εξάδελφέ μου ! έρώτησε πάλι ο Κάϊζερ, με θυμαμβρεντικό ύφος.

— Κι' αυτοί μικροί είνε !

— Μικροί ; Μά τί λέτε ; Άστειεύσθε ;

— Δέν άστειεύομαι καθόλου, άπήντησε ο πρίγκιψ. Νά σάς έξηγήσω μάλιστα πως σκέπτομαι. "Αν έξωφρα-πράγμα το όποιο άπεύχομαι-έκτραγή πόλεμος μεταξύ των δύο χωρών μας, μοιραίως θά ύποχρωσθώμε χάριν της άσφαλείας της χώρας μας, ν' άνοιξομε τους ύδατοφράκτες, τους όποιους γνωρίζετε ! "Εν τοιαύτη περιπτώσει, το νερό που θί πηριμυρση τά σύνορά μας, θά φθάση εύκολα το ύψος των 2 1/2-3 μέτρων, όποτε, όπως καταλαβαίνετε, όλ' αυτά τ' άναστήματα δέν θά παύουν κανένα ρόλο μπρός στο ύψος του νερού...

Ο Κάϊζερ έννόησε πολύ καλά τί ήθελε να πη ο πρίγκιψ. Σιώπησε και άγάχασε τά χείλη του. Το γεγονός όμως είνε ότι, καθ' όλη τη διάρκεια του μεγάλου εκείνου εθρωπαϊκού πολέμου, κανένας δέν σκέφθηκε ποτέ να θίξη την 'Ολλανδία !

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ *

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποια κινέζικη παροιμία λέει : Για να είνε κανείς εύτυχής πρέπει νάχη γεννηθή στο Τσουν-Σου, να ζη στην Καντών και να πεθάνη στο Μαγχαν' κι' αυτό, γιατί στην πρώτη πόλη είνε οι φτωχότεροι άνθρωποι, στην δεύτερη ή γλυκύτερες ήδονές και στην τρίτη ή καλλίτερες νεκροθήζες.

Πασάς έστειλε τότε έναντίον των 1500 άρματολών 5000 άντρες και ό άγών έγινε φριχάλιος. «Ο ήρωας του Μωριά άντεφιλομειτετο προς τους ήρωας της Ρουμέλης.» Τέσσερες χιλιάδες κορμιά έστρωσαν τη γή. Τα λείψανα του άποδεκατισμένου έχθρικού στρατού μόλις έπρόφθισαν να σωθούν στις βάρες των πλοίων. Και οι νικηται έλληνες τους έπυροβολούσαν ακόμη από την άκρογιαλιά και τους έγιοχαΐζαν.

Μετά τις λαμπρές αυτές μάχες, ο Καπετάν Πασάς άπελιπίστηκε να ύποτάξη τους άρματολούς με τη βία και σκέφθηκε να μεταχειρισθή δολιοτυπία. "Εγραψε στο Τζανέτο, Μπέη της Μάνης ζητώντας άπ' αυτόν να διώξη τους κλέφτες από τη χώρα του, αν δέν θελη να ύποστη τις συνέπειες Γαλλοτουρκικής επιθέσεως έναντίον της Μάνης. "Ο Τζανέτομπεης έδειξε στους άρχηγούς το άπειλητικό γράμμα του 'Οθωμανού κι με δάκρυα στα μάτια τους εξώρριξε να φύγουν για να μη καταστραφούν οι χριστιανοί.

Οι τρεις ήρωες έκαναν συμβούλιο και άπεράσισαν να ύποκύψουν. "Επίλησαν ο ένας τον άλλον και χωρίστηκαν. "Ο Λάμπρος Κατσώνης με τά πλοία του πέρασε νύχτα μέσα από τον έχθρικό στόλο κι' έφυγε. "Ο Άνδρούτσος ύποστηριζόμενος από τον Ζαχαριά, έτεχειρίσθη την περιβόητη εκείνη ύποχώρησι, την όποιαν οι έν Πελοποννήσφ Εύρωπαίοι πρόξενοι όνόμισαν «Ξενοφώντιον κάθοδον». Στο έπόμενο φύλλο θά ίδομε τά θαυμάσια της καθόδου αυτής και τον τραγικό θάνατο του Ζαχαριά.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΠΑΘΕΙΑ ΕΝΟΣ ΠΟΥΛΙΟΥ

Το άνθραστόλιστο κίοςσι του — Πώς τó φτάνει.— Μé τι τó στολίζει.— Πώς έδηγει έκει την καλή του.— Γλυκύτατα έρωτοπαχίνιδα κ λ. π. κ. λ. π.

"Αν είσαστε έρωτοχτυπημένοι που θά ποθούσατε να περάσατε μιά ώρα μαζί με την λατρευτή σας ; Δέν θά προτιμούσατε κανένα βαθυπράσινο και βαθύσκιο κίοςσι που να χύθουν γύρω σας τό άρωμά τους τά λουλουδία και όπου κανένα άδιάκριτο μάτι να μη μπροει να σάς φτάση ;

Λοιπόν την ίδια σκέψη κάνει και το πανώρηο πουλι της Νέας Γουίνεας, ή «Άμβλυόρνις» όταν είνε έρωτοχτυπημένη. Διαλέγει κι' αυτή για τους έρωτάς της τό πειο μαγευτικό δέντρο, με παλατάκι.

Η άμβλυόρνις ζη στα παρθένα δάση του Άφράκ της Νέας Γουίνεας. Δέν είνε δε μεγαλειότερη από περιστέρι. Οι ίθαγενείς έκει της λέει «Tukanhoka» ο έστι μεθρομηνόμενος Κηπουρός.

Το κίοςσι, των έρωτών της, τό πλέκει με δυνατή μαστοριά, φρονιζεί δε έπίσης, με την ίδια τέχνη και προσοχή για τό σπώσιμό του. Από τον φυσιοδίφη Bessari, που σπούδασε τό πουλι αυτό έπί τόπου, μαθαίνουμε, πως τά καταφέρνει όλα αυτά.

Διαλέγει πρώτα-πρώτα μιά άπόμηση γωνιά, όπου τό δάσος να είνε άρτια φτενυμένο και τό έδαφος διαλό. Στο μέρος αυτό, στο κέντρον άκροβώς πρέπει να ύπάρχη ένα δέντρο, με κορμό ύψους ενός μέτρου. Γύρω στον κορμό του χαμόδεντρου αυτού συσσωρεύει χόρτα άφθονα και χώνει ένα μέρος από αυτά στη γη. "Αφού ριζει έτσι τά θεμέλια, να πούμε του κίοςσιού της, τραβίει τους κλάδους των γύρω θάμων και τους πλέκει γύρω στον κορμό του χαμόδεντρου, έτσι που ν' άποτελέσουν μιά άψιδωτή καλυβούλα, με πόρτα εμπρός. Οι θάμοι αυτοί που κιάζουν με τις δικές μας περικολλάδες, εξακολουθούν να βλαστάνουν και ν' άνθίζουν και μετά το πλέξιμό τους γύρω στον κορμό του χαμόδεντρου, έφ' όσον τελειοποιείται μόνο του, πυκνοταί ή στέγη του, πρσινιζεί, άνθοβολάει.

Δέν σταματάει όμως έδω τό στολίσμα του κίοςσιού. Η άμβλυόρνις είνε τρομερά φιλάρσκη. Κοιβάει ακόμη και στολίζει τό κίοςσι της με ποικιλόχρωμα φτερά, από σφύρες παπαγάλων, λουλουδία με ζωηρά χρώματα, φύλλα δέντρων, μ' αυτά στολίζονται οι έσωτερικοί τοίχοι του κίοςσιού. "Όσο για τό πρσάυλιο, αυτό δά είνε που είνε ! Σωστό λειβυδάκι από ύιοσηρη πρσινιάει. "Ανάμεσα στην πρσινιάδα του προυλιου ή άμβλυόρνις τοποθετεί με βέρο κρσιζιάνινο γούστο, άνθη και καρπούς, με χρώματα έλκυστικά, ώστε να σχηματίζεται κηπος κομψότατος. Τι κηπος δέ ; Θάυμα ιδέσθαι !... "Ανη έξωτικά με χίλιον λογιών χρώματα, καρποί ποικιλόχρωμοι της Γουίνεας, μικρά μανιτάρια με κομψά σχήματα, διάφρα έντομα με χρυσά φτερά, δι κομψό μπροει να της πέση στο μάτι. Οι μενεξεδένιοι καρποί της ζωτικής Γκαρσίνιας και τό θελκτικό λουλούδι του Βαξίνου δέν λείπουν από κει ποτέ. "Όλα δά αυτά είνε τοποθετημένα σ' ένα άρμονικό σύνολο, που προδίνει την καλλιτεχνική ψυχή του πουλιού αυτού.

"Όταν τά φανταχτερά αυτά άνθη μαραθούν άντικαθίστανται άμέσως με νέα, φρέσκα και δροσερά.

"Όριμένως αυτό τό πουλι είνε χτυπημένο από ωραιόπαθεια !...

Στον έπίγειο αυτό παραδεισο ή σερική άμβλυόρνις όδηγει την θηλυκή όταν φτάση ή περίοδος των έρωτών. Μέσα στα άνθη και στα άρώματα !...

Ποιός έραστής κάνει μεγαλειότερες θυσίες !... Τί γλύκα έρωτος δέ, και τί έρωτοπαχίνιδα μεταξύ τους !

"Αναφτερουγίσματα, ψυχαιστές ματιές, παιχνιδιάκια βολταρίσματα γύρω της, παθητικοί τιτιβισμοί, τρομουλιάσματα της φτερούγας, λιπουψισμένοι ραμφισμοί, γλυκοκελαϊδίσματα, ένα σωρό παιχνιδία της αγάπης, ως που ζευγαρωτά και οι δύο μπαινούν στο κίοςσι, την ήλόανθη και μοσχοβολιστή των νυμφικών παστάδα !

Είδατε ποτέ πειο ποιητική αγάπη ; Πειο όνειρεμένη ; "Όχι άσφαλώς...

Φυσιοδίδης

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο μεγάλος Άγγλος ποιητής ΣΕΛΙΕ'Υ

